

Багата наша поліська земля природною красою — лісами, ріками, озерами. Багата вона і талаповитими людьми. Кого не зачарує краса березових гаїв, соснового бору, вікових дубів і молоді парослі, пісня жайвора чи голос зозулі у лісі. Чи не схвилює юна полісянка серце парубоче поглядом озерних очей і задушевною піснею, чи не сколихнеться щось в душі дівочій, коли молодий легінь натисне на клавіші своєї гармоні, і поліне над селом мелодія серця?

Пісня знайшла прописку в багатьох оселях жителів села Рокитне, а для декого — долею стала. Саме пісня з'єднала серця двох людей — Марини Павлівни Богданець і Дем'яна Йосиповича Ковальчука. А молодість їх припала на 50-ті роки. Це був час відродження нашого краю після Великої Вітчизняної війни. Всім тоді вистачало роботи, особливо в селі. І хоч як тяжко доводилося працювати, проте

люди знаходили час і для відпочинку. А молодь потребувала розваг, і сільські вечорниці давали змогу юнакам та дівчатам поспілкуватися, повеселитися.

Одним з організаторів дозвілля молоді був Дем'ян Ковальчук, який грав на гармоні. Під його музику влаштовували танці, він акомпонував сільським співуням, серед яких найяскравіше вирізнялася Марина Богданець, бо мала гарний голос і веселу вдачу. Веселили вони молодь хорошою піснею, пісня допомагала їм відкрити свої серця назустріч один одному.

У 1956 році Марина і Дем'ян одружилися. І з того часу пліч-о-пліч ідуть вони стежинкою життя. Мов віковий юзефінський дуб розрослося фамільне дерево Ковальчуків, міцно закріпилося корінням на поліській землі, розгалузилось широкою кроною. І ніколи не змовкала пісня у цій сім'ї, а двері їхнього серця завжди відкриті для людей. Знають і шанують цю родину не тільки у нас на Рокитнівщині

але й в обласному центрі зокрема, в Рівненському інституті культури. Знають і використовують знання і талант поліської сім'ї як джерело поповнення скарбниці народного

ПІСНЯ ДОЛЕЮ СТАЛА

мистецтва Рівненщини.

Нині Марина Павлівна і Дем'ян Йосипович вже пенсіонери. А їхню справу продовжують діти і внуки. Старший син Леонід — викладач дитячої музичної школи по класу баяна. Тут він вивчився, закінчив цю школу та Дубнівсько культурно-освітнє училище, є акомпаніатором самодіяльного народного хорового колективу колективного сільськогосподарського підприємства "Колос", учасником районного духового оркестру. Другий син, Микола, спеціальної музичної освіти не має, але грає на багатьох музичних інструментах, є учасником районного духового оркестру. Працює водієм в райагротехсервісі. Дочка Ольга — методист районного Будинку культури, теж закінчила Дубнівське культурно-освітнє училище, і часто радує глядачів хорошим танцем чи піснею. Молодша дочка Людмила закінчила у минулому році Рівненський інститут культури і нині працює там

го співу. Мабуть, наймолодша Люда найбільше захопилась матиною піснею і тому співає ненчині пісні і сама, і разом з учасниками самодіяльного народного фольклорного колективу "Горина" Рівненського інституту культури. Чоловік Людмили — Сергій у цьому році закінчує навчання в Рівненському інституті культури, а невістка Віра, дружина Леоніда, — бухгалтер ВАТ "Рокитнівський склозавод", теж любить співати, як і всі у цій прекрасній родині. Вона учасниця самодіяльного народного хорового колективу колективного сільськогосподарського підприємства "Колос". Лариса та Іринка — їхні діти, молоді таланти, надія бабусі на те, що її пісня житиме завжди.

Плин життя невпинний. У сім'ї Ковальчуків вже і внуки ростуть. Дивлячись на них, Марина Павлівна згадує своє дитинство. Такою маленькою була й вона, коли пісня ввійшла в її життя як щось таке, без чого не можна жити, бо це — як повітря, як життєдайна вода. Згадує Марина Павлівна свою молодість, як пасла колгоспних телят після закінчення семирічки, як ходила з мамою на толоку жито жати, та й дома роботи вистачало. І завжди все робила з піснею, яку співає й сьогодні, згадуючи ту далеку юність:

Ой пасу я бички
Та й попід Осички,
Як я собі заспіваю,
То не тра й музички.

Нелегко було Марині Павлівні рости діточок, а коли підросли старшенькі та вже могли доглянути б менших, пішла працювати в шкільну їдальню, де й трудилася аж до виходу на пенсію. А чоловік працював у колгоспі волієм

ПІСНЯ ДОЛЕЮ СТАЛА

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.).

Виросли діти, кожен пішов своєю дорогою, але мамина пісня дала їм насагу до життя і не дозволила піти далеко від рідної старенької хати, до якої вертають вони і тепер дуже часто, щоб дужими голосами заспівати пісню разом з ненею.

Гостинна хата в Марини Павлівни та Дем'яна Йосиповича. Завжди відкриті двері для добрих людей. Знають про це однобельчани, друзі дітей. Частими гостями в їхній домівці бувають однокурсники Людмили та викладач Рівненського

інституту культури Василь Михайлович Павлюк, керівник самодіяльного народного фольклорного колективу "Горина". Від Марини Павлівни записав він багато пісень, і звучать вони тепер у виконанні "Горини" не тільки в м. Рівному та області, а й за межами України, зокрема, в Польщі, де вже не один раз побував цей колектив.

Любов до народної пісні передала Марина Павлівна не тільки дітям, а й внукам Ларисі, Ірині і Наталочці. Лариса та Іринка — молоді таланти, вже теж виступають на

сцені і не тільки в Рокитному, а й на обласній. Нещодавно Ірина стала переможцем обласного огляду-конкурсу дитячої та юнацької пісні, виборовши в змаганні третє місце.

Дивлячись на дітей, онуків, слухаючи їхні пісні, радіє Марина Павлівна, бо збулася її мрія, її сподівання на те, що її пісня не буде забута, а житиме вічно.

Хай же й надалі щастя не обминає талановиту сім'ю Ковальчуків, хай пісня завжди буде з ними у житті.

А. ПЕТРОВА.